

DUSZOBOJCA (2) *sb m*

N pl duszob(o)jcy (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

Człowiek powodujący utratę zbawienia (o heretykach) (2): Ták fynowie dyabelfcy y morderze duźni fą haeretykowie (*marg*) Haeretykowie duźzoboycy. (-) *WujNT 342 marg, Yyyyy4v.*

Cf **DUSZOROZBOJCA**

SB